

Jurisprudentienieuwsbrief Bestuursrecht, aflevering 5 2017, nummers 124 – 152, dinsdag 7 februari 2017

Landelijk Bureau Vakinhoud rechtspraak, team bestuursrecht

Externe email redactieJnB@rechtspraak.nl

Telefoon 088 361 1020

Citeertitels JnB 2017, 5

De Jurisprudentienieuwsbrief bestuursrecht (JnB) komt – uitgezonderd in vakantieperiodes - elke week uit en bevat een selectie van de meest actuele en belangrijkste bestuursrechtelijke jurisprudentie. De uitspraken worden per (deel)rechtsgebied aangeboden. Door in onderstaande inhoudsopgave op het onderwerp van voorkeur te klikken komt u direct bij de uitspraken op het desbetreffende rechtsgebied. De essentie van de uitspraak wordt beknopt weergegeven in koptekst en samenvatting. De link onder de uitspraak leidt door naar de volledige tekst van de uitspraak.

Disclaimer

De Jurisprudentienieuwsbrief Bestuursrecht is een uitgave van het Landelijk Bureau Vakinhoud rechtspraak (hierna: LBVr), team bestuursrecht. De nieuwsbrief is met de grootst mogelijke zorg samengesteld. Het LBVr kan de juistheid, volledigheid en actualiteit van de nieuwsbrief echter niet garanderen. Voor zover de nieuwsbrief links bevat naar websites, is het LBVr niet aansprakelijk voor de inhoud daarvan. De inhoud van de nieuwsbrief is uitsluitend bedoeld voor uw eigen gebruik. Ander gebruik, waaronder de commerciële exploitatie van de inhoud van de nieuwsbrief, is niet toegestaan. Er kunnen geen rechten aan de inhoud van de nieuwsbrief worden ontleend. Het gebruik dat wordt gemaakt van de inhoud van de nieuwsbrief komt voor eigen risico. Aansprakelijkheid voor schade, in welke vorm dan ook - direct en / of indirect - ontstaan door dan wel voortvloeiend uit gebruik van de inhoud van de nieuwsbrief, wordt door het LBVr afgewezen.

Inhoud

In deze Jurisprudentienieuwsbrief Bestuursrecht vindt u de volgende

onderwerpen: (Door op het onderwerp te klikken komt u direct bij de uitspraken op het betreffende rechtsgebied.)

Algemeen bestuursrecht	3
Handhaving	3
Omgevingsrecht	6
Wabo	6
Waterwet	9
Openbare Orde	10
Ambtenarenrecht	10
Ziekte en arbeidsongeschiktheid	13
Bijstand	14
Volksverzekeringen	14
Bestuursrecht overig	15
Belastingdienst-Toeslagen	15
Subsidie	16
Wet arbeid vreemdelingen	17
Wet Bibob	18
Wet openbaarheid van bestuur	18
Wet op de rechtsbijstand	20
Vreemdelingenrecht	23
Regulier	23
Asiel	25
Richtlijnen en verordeningen	27
Vreemdelingenbewaring	28

Algemeen bestuursrecht

JnB2017, 124

MK ABRS, 01-02-2017, 201601640/1/A1

college van burgemeester en wethouders van Roermond.

Awb 8:72 lid 2

Wet algemene bepalingen omgevingsrecht (hierna: Wabo) 2.1 lid 1 aanhef en onder a en c, 21.12 lid 1 aanhef en onder a, 1°

UITSpraak. Rechtsgevolg. WABO-handhaving. Dat, zoals in dit geval, de zogenoemde Tegelen-jurisprudentie niet op de omgevingsvergunning van toepassing is en de uitzondering op het bepaalde in artikel 8:72, tweede lid, Awb, daarom niet aan de orde was, betekent niet dat de vernietiging van het bestemmingsplan automatisch de vernietiging van de omgevingsvergunning tot gevolg heeft gehad, of tot gevolg heeft dat de omgevingsvergunning nietig is. Een omgevingsvergunning wordt niet van rechtswege ongeldig als het bestemmingsplan dat eraan ten grondslag ligt, wordt vernietigd, omdat zij niet als rechtsgevolg van het vernietigde bestemmingsplan kan worden aangemerkt. Vernietiging van het bestemmingsplan leidt er slechts toe dat een omgevingsvergunning die op grond daarvan is verleend, blootstaat aan vernietiging zolang de vergunning niet onherroepelijk is. Dat betekent dat een bestuursorgaan in een bezwaarprocedure tegen een vergunning die nog niet in rechte onaantastbaar is, aan deze vergunning niet met succes het vernietigde bestemmingsplan ten grondslag kan leggen. Als de zogenoemde Tegelen-jurisprudentie niet van toepassing is, geldt dat in een beroepsprocedure tegen zo een vergunning eveneens.

[ECLI:NL:RVS:2017:247](https://www.ecli.nl/NL:RVS:2017:247)

[Naar inhoudsopgave](#)

Handhaving

JnB2017, 125

MK ABRS, 01-02-2017, 201601311/1/A1

college van burgemeester en wethouders van Waalwijk.

Woningwet 1a lid 2

HANDHAVING. Afwijzing handhavingsverzoek op grond van artikel 1a, tweede lid, van de Woningwet tegen parkeerhinder. Artikel 1a, tweede lid, van de Woningwet is niet van toepassing op de onderhavige situatie. In dit geval is geen sprake van een open erf of terrein in de zin van de Woningwet, maar van een openbaar gebied dat in eigendom is van de gemeente met de bestemming "Verkeer" op grond waarvan parkeren is toegestaan. De Afdeling ziet geen aanknopingspunten voor het oordeel dat artikel 1a, tweede lid, van de Woningwet grondslag kan bieden voor handhavend optreden tegen het parkeren van auto's op de openbare weg.

[ECLI:NL:RVS:2017:268](https://ecli.nl/rvs/2017/268)

JnB2017, 126

MK Rechtbank Zeeland-West-Brabant, 23-01-2017 (publ. 27-01-2017), BRE 16/5051 WET

burgemeester van de gemeente Tilburg, verweerder.

Algemene wet bestuursrecht (Awb) 5:21

Opiumwet 13b

“Beleidsregels Artikel 13b Opiumwet in de B5-gemeenten” (Beleidsregels)

OPIUMWET 13b. Sluiting woning. Rechtbank Zeeland-West-Brabant hanteert vanaf heden een nieuwe lijn inzake bevoegdheid toepassen bestuursdwang op grond van artikel 13b Opiumwet. De rechtbank ziet geen grond om bij een hoeveelheid van meer dan 0,5 gram harddrugs uit te gaan van het vermoeden dat sprake is van een hoeveelheid drugs die aanwezig is voor de verkoop, verstrekking of aflevering, behoudens tegenbewijs. Dat zou immers betekenen dat de enkele aanwezigheid van een geringe hoeveelheid harddrugs (reeds bij 0,6 gram), zonder bijkomende omstandigheden, kan leiden tot toepassing van de bevoegdheid, omdat het voor de betrokkene vrijwel onmogelijk is het tegendeel te bewijzen.

(...) sluiting (...) woning aan het [adres eiser] (zijn huurwoning) voor een periode van drie maanden op grond van artikel 13b, eerste lid, van de Opiumwet.

(...) De rechtbank stelt vast dat tussen partijen niet in geschil is dat in de woning van eiser 6,74 gram cocaïne en 4,10 gram hennep is aangetroffen. Tussen partijen is niet in geschil dat de aangetroffen 4,10 gram hennep kan worden gezien als bestemd voor eigen gebruik. (...)

(...) De rechtbank is bekend met de rechtspraak over de toepassing van artikel 13b Opiumwet. In vaste rechtspraak wordt in het algemeen geaccepteerd dat de burgemeester(s) aansluiting zoeken bij de door het openbaar ministerie toegepaste (vervolgings) criteria en een hoeveelheid harddrugs van meer dan 0,5 gram of een hoeveelheid softdrugs van meer dan 5 gram wordt aangemerkt als bestemd voor verkoop, aflevering of verstrekking. Tegen dat laatste oordeel kan de belanghebbende eventueel tegenbewijs inbrengen.

Anders dan tot nog toe in vaste rechtspraak wordt geoordeeld, is de rechtbank van oordeel dat dit wetsuitleggende beleid in geval van het aantreffen van enkel geringe hoeveelheden drugs onjuist is. De rechtbank overweegt daartoe dat er immers (verslaafde) gebruikers zijn die dagelijks meer dan 0,5 gram harddrugs gebruiken. Een cocaïnegebruik van 2 tot 3 gram per dag, en zelfs tot 5 gram per dag, zo is de rechtbank ambtshalve bekend, is voor verslaafden niet ongebruikelijk, zodat het aantreffen van een dergelijke hoeveelheid cocaïne in de woning van een gebruiker er niet zonder meer op wijst dat die drugs ook voor verkoop, aflevering of verstrekking aanwezig zijn.

Dat gebruikers wel voor meerdere malen gebruik een voorraad aanschaffen, ligt - net als bij legale producten - voor de hand, ook al omdat, zoals soms ook bij legale producten, de gemiddelde prijs per dosis dan wellicht lager is of de moeite van het aankopen

(gemiddeld) per dosis wordt beperkt. In eisers stellingen ligt besloten dat daarvan ook in dit geval sprake zou zijn.

De wetgever heeft bij de totstandkoming van een wijziging van artikel 13b van de Opiumwet uitdrukkelijk overwogen dat de enkele aanwezigheid van drugs niet voldoende is voor het toepassen van artikel 13b van de Opiumwet. (...) Er moeten feiten en omstandigheden worden gesteld en aannemelijk zijn die maken dat kan worden geconcludeerd dat de aangetroffen drugs "daartoe aanwezig" zijn.

Het is daarom aan de burgemeester om feiten en omstandigheden aan te tonen, op grond waarvan kan worden geconcludeerd dat aan de voorwaarden voor toepassing van artikel 13b van de Opiumwet is voldaan. De rechtbank ziet geen grond om bij een hoeveelheid van meer dan 0,5 gram harddrugs uit te gaan van het vermoeden dat sprake is van een hoeveelheid drugs die aanwezig is voor de verkoop, verstrekking of aflevering, behoudens tegenbewijs. Dat zou immers betekenen dat de enkele aanwezigheid van een geringe hoeveelheid harddrugs (reeds bij 0,6 gram), zonder bijkomende omstandigheden, kan leiden tot toepassing van de bevoegdheid, omdat het voor de betrokkene vrijwel onmogelijk is het tegendeel te bewijzen.

De rechtbank hanteert daarom vanaf heden de volgende lijn. Ingevolge artikel 13b, eerste lid, van de Opiumwet is de burgemeester bevoegd tot oplegging van een last onder bestuursdwang indien uit de feiten volgt dat aannemelijk is dat in woningen of lokalen drugs worden verkocht, afgeleverd of verstrekt dan wel dat de drugs daartoe aanwezig zijn. Dat een hoeveelheid drugs in een woning of een lokaal wordt aangetroffen, kan op zichzelf al een voldoende indicatie zijn dat deze voor verkoop, aflevering of verstrekking bestemd zijn en derhalve dat artikel 13b, eerste lid, van de Opiumwet van toepassing is, indien de hoeveelheid zodanig groot is dat vrijwel is uitgesloten dat de drugs voor eigen gebruik zijn bestemd. In een dergelijk geval zal de burgemeester in beginsel geen nadere feiten en omstandigheden hoeven aannemelijk te maken die er ook op wijzen dat de drugs "daartoe aanwezig" zijn. Het ligt in dat geval op de weg van de rechthebbende op het pand om het tegendeel aannemelijk te maken. Indien het tegendeel niet aannemelijk wordt gemaakt, is de burgemeester ingevolge artikel 13b, eerste lid, van de Opiumwet bevoegd om ten aanzien van het pand een last onder bestuursdwang op te leggen.

Ingeval van hoeveelheden aangetroffen drugs van niet meer dan een beperkt aantal voor de belanghebbende gebruiker gebruikelijke doses – waarbij de rechtbank thans bewust in het midden laat welke hoeveelheden dit zijn omdat dit van geval tot geval kan verschillen – ligt het op de weg van de burgemeester om feiten en omstandigheden aannemelijk te maken die de conclusie ondersteunen dat de aangetroffen drugs bestemd zijn voor verkoop, aflevering of verstrekking. Pas dan is er sprake van een bevoegdheid voor de burgemeester tot het opleggen van een last onder bestuursdwang.

Bevoegdheid (toepassing nieuwe lijn)

De rechtbank overweegt dat de aangetroffen hoeveelheid van 6,74 gram cocaïne niet een zodanige hoeveelheid is waaruit (automatisch) volgt dat die drugs bestemd zijn voor verkoop, aflevering of verstrekking. Het ligt daarom ook in dit geval op de weg van de burgemeester om dit middels feiten en omstandigheden aannemelijk te maken.

(...) Naar het oordeel van de rechtbank heeft de burgemeester op goede gronden geconcludeerd dat de aangetroffen hoeveelheid cocaïne bestemd was voor verkoop, aflevering of verstrekking. De burgemeester was derhalve op grond van artikel 13b, eerste lid, van de Opiumwet bevoegd tot sluiting van de woning aan [adres eiser]. (...) [ECLI:NL:RBZWB:2017:418](#)

[Naar inhoudsopgave](#)

Omgevingsrecht

Wabo

JnB2017, 127

MK ABRS, 01-02-2017, 201601640/1/A1

college van burgemeester en wethouders van Roermond.

Algemene wet bestuursrecht (Awb) 8:72 lid 2

Wet algemene bepalingen omgevingsrecht (Wabo) 2.1 lid 1 aanhef en onder a en c, 21.12 lid 1 aanhef en onder a, 1°

WABO. Handhaving. Dat, zoals in dit geval, de zogenoemde Tegelen-jurisprudentie niet op de omgevingsvergunning van toepassing is en de uitzondering op het bepaalde in artikel 8:72, tweede lid, Awb, daarom niet aan de orde was, betekent niet dat de vernietiging van het bestemmingsplan automatisch de vernietiging van de omgevingsvergunning tot gevolg heeft gehad, of tot gevolg heeft dat de omgevingsvergunning nietig is. Een omgevingsvergunning wordt niet van rechtswege ongeldig als het bestemmingsplan dat eraan ten grondslag ligt, wordt vernietigd, omdat zij niet als rechtsgevolg van het vernietigde bestemmingsplan kan worden aangemerkt. Vernietiging van het bestemmingsplan leidt er slechts toe dat een omgevingsvergunning die op grond daarvan is verleend, blootstaat aan vernietiging zolang de vergunning niet onherroepelijk is. Dat betekent dat een bestuursorgaan in een bezwaarprocedure tegen een vergunning die nog niet in rechte onaantastbaar is, aan deze vergunning niet met succes het vernietigde bestemmingsplan ten grondslag kan leggen. Als de zogenoemde Tegelen-jurisprudentie niet van toepassing is, geldt dat in een beroepsprocedure tegen zo een vergunning eveneens.

[ECLI:NL:RVS:2017:247](#)

JnB2017, 128

MK Rechtbank Rotterdam, 24-11-2016 (publ. 27-01-2017), ROT 15/6126

college van burgemeester en wethouders van de gemeente Schiedam, verweerder.

Wet algemene bepalingen omgevingsrecht (Wabo)

WABO. Verweerder was niet bevoegd handhavingsverzoeken herplantplicht in te willigen omdat van een overtreding nog geen sprake was. Met het aan verweerder ter goedkeuring voorleggen van het beplantingsplan voldeed

Rijkswaterstaat aan de vergunningsvoorschriften. Er waren geen aanwijzingen dat Rijkswaterstaat vooruitlopend op het besluit over de goedkeuring van het beplantingsplan reeds uitvoering gaf aan dit plan dan wel van plan was daartoe over te gaan.

Tegen de goedkeuring van het beplantingsplan kan bezwaar worden gemaakt. Verwijzing naar ABRS 8 juni 2016, [ECLI:NL:RVS:2016:1591](#).

[Afwijzing] (...) verzoek van eiseressen om handhaving van de herplantplicht, opgelegd aan Rijkswaterstaat in verband met de aanleg van Rijksweg A4 tussen Schiedam en Delft, (...).

(...) De rechtbank ziet zich gesteld voor de vraag of ten tijde van het verzoek om handhaving van een overtreding sprake was. Hiervan is sprake indien een gedraging in strijd is met het bepaalde bij of krachtens enig wettelijk voorschrift. De rechtbank stelt vast dat in de meergenoemde omgevingsvergunning van 24 november 2011 onder de algemene voorschriften is voorgeschreven dat Rijkswaterstaat een definitief ontwerp herplantingsplan (aan verweerder) ter goedkeuring dient over te leggen.

Tegen deze omgevingsvergunning zijn (onder meer) door eiseressen geen bezwaren ingediend, zodat deze in rechte vast is komen te staan. De voorschriften verbonden aan deze omgevingsvergunning staan daarom in deze procedure niet meer ter discussie. Op 20 november 2014 heeft Rijkswaterstaat het beplantingsplan ingediend. Eiseressen hebben daarin aanleiding gezien aan verweerder te verzoeken om handhavend op te treden, omdat zij van mening zijn dat Rijkswaterstaat daarmee niet voldoet aan de eisen en voorwaarden van de door verweerder afgegeven omgevingsvergunning van 24 november 2011.

Met het aan verweerder ter goedkeuring voorleggen van het beplantingsplan voldeed Rijkswaterstaat aan de vergunningsvoorschriften. Voorts waren er ten tijde van het verzoek om handhaving noch ten tijde van het bestreden besluit aanwijzingen, dat Rijkswaterstaat vooruitlopend op het besluit over de goedkeuring van het beplantingsplan reeds uitvoering gaf aan dit plan dan wel van plan was daartoe over te gaan. Van overtreding van de omgevingsvergunning was dan ook geen sprake, zodat verweerder niet bevoegd was om de handhavingsverzoeken van eiseressen in te willigen.

(...) De rechtbank overweegt ten overvloede dat ter zitting is komen vast te staan dat verweerder inmiddels op 1 december 2015 het beplantingsplan heeft goedgekeurd. Dit besluit heeft verweerder niet gepubliceerd omdat hij, naar ter zitting is gesteld, van mening is dat dit besluit slechts een soort van fiat bevat. Anders dan verweerder is de rechtbank van oordeel dat tegen de goedkeuring van het beplantingsplan bezwaar kan worden gemaakt. De rechtbank verwijst in dit verband naar de uitspraak van de Afdeling bestuursrechtspraak van de Raad van State van 8 juni 2016, [ECLI:NL:RVS:2016:1591](#), overweging 5.1, laatste zin. Nu eiseressen in dit kader door verweerder als het ware op het verkeerde been zijn gezet, komt het de rechtbank voor dat verweerder de handhavingsverzoeken, het bezwaar alsmede het beroep van eiseressen in redelijkheid aan zou kunnen merken als een verzoek om geen goedkeuring te verlenen aan het ontwerp beplantingsplan onderscheidenlijk als een bezwaar gericht tegen de goedkeuring van het (ontwerp) beplantingsplan. (...)

[ECLI:NL:RBROT:2016:8994](#)

JnB2017, 129

MK ABRS, 01-02-2017, 201509267/1/A1

college van burgemeester en wethouders van Utrechtse Heuvelrug, appellant.

Wet algemene bepalingen omgevingsrecht (hierna: Wabo) 2:1 lid 1 aanhef en onder i

Besluit omgevingsrecht (hierna: Bor) 2.2a lid 1 aan hef en onder f, 5.13b lid 1

Activiteitenbesluit milieubeheer (hierna: Activiteitenbesluit) 3.114 lid 1 aanhef en onder d

Wet ammoniak en veehouderij 7 lid 1 aanhef en onder d

Wet milieubeheer 7.17 lid 1

WABO-milieu. Milieueffectrapportage. I.c. heeft het college ontoereikend gemotiveerd dat de aangevraagde wijziging van de veehouderij geen belangrijke nadelige gevolgen voor het milieu kan hebben. Dat artikel 3.114, eerste lid, aanhef en onder d, van het Activiteitenbesluit niet in de weg staat aan de uitbreiding van de veehouderij en een milieuomgevingsvergunning wat het aspect ammoniak betreft op grond van artikel 7, eerste lid, aanhef en onder d, van de Wav niet mag worden geweigerd, laat immers onverlet dat het college ingevolge artikel 5.13b, eerste lid, van het Bor, in verbinding met artikel 7.17, eerste lid, van de Wet milieubeheer bij de beslissing op de aanvraag om een omgevingsvergunning als hier aan de orde moet beoordelen of zich belangrijke nadelige gevolgen voor het milieu kunnen voordoen die tot het maken van een milieueffectrapport nopen.

Besluit waarbij een omgevingsvergunning is verleend voor het wijzigen van een veehouderij. (...)

Het college en [appellante sub 1] betogen dat de rechtbank heeft miskend dat de uitbreiding geen belangrijke nadelige gevolgen heeft voor het milieu die tot het maken van een milieueffectrapport noopten. (...)

Vast staat dat de wijziging ertoe leidt dat de door de inrichting veroorzaakte ammoniakemissie toeneemt van 1.893,6 kg per jaar naar 4.718,8 kg per jaar. De rechtbank is terecht tot het oordeel gekomen dat het college ontoereikend heeft gemotiveerd dat de aangevraagde wijziging van de veehouderij geen belangrijke nadelige gevolgen voor het milieu kan hebben. Zoals de rechtbank terecht heeft overwogen, is het standpunt van het college dat de toename van de ammoniakemissie niet dusdanig is dat sprake is van belangrijke nadelige gevolgen voor het milieu niet inzichtelijk gemaakt. De rechtbank heeft het college daarbij terecht niet gevolgd in zijn standpunt dat bij de beoordeling van de gevolgen voor het milieu de toename van de ammoniakemissie buiten beschouwing moet worden gelaten. Dat, zoals het college in dit verband heeft gesteld, artikel 3.114, eerste lid, aanhef en onder d, van het Activiteitenbesluit milieubeheer niet in de weg staat aan de uitbreiding van de veehouderij met dieren die volgens biologische productiemethoden worden gehouden en een milieuomgevingsvergunning wat het aspect ammoniak betreft op grond van artikel 7, eerste lid, aanhef en onder d, van de Wav niet mag worden geweigerd, laat immers onverlet dat het college ingevolge artikel 5.13b, eerste lid, van het Bor, in verbinding met artikel 7.17, eerste lid, van de Wet milieubeheer bij de beslissing op de aanvraag om een omgevingsvergunning als hier aan de orde moet beoordelen of zich belangrijke

nadelige gevolgen voor het milieu kunnen voordoen die tot het maken van een milieueffectrapport nopen. Deze beoordeling staat los van de vraag of de veehouderij na de uitbreiding kan voldoen aan de regels van het Activiteitenbesluit milieubeheer, evenals de omstandigheid dat een milieuomgevingsvergunning wat het aspect ammoniak betreft op grond van artikel 7, eerste lid, aanhef en onder d, van de Wav niet mag worden geweigerd. Dat, zoals het college en [appellante sub 1] hebben aangevoerd, het maken van een milieueffectrapport zinledig is, omdat de milieuomgevingsvergunning wat het aspect ammoniak betreft op grond van artikel 7, eerste lid, aanhef en onder d, van de Wav niet mag worden geweigerd, leidt er dan ook niet toe dat de verplichting om te beoordelen of de wijziging belangrijke nadelige gevolgen kan hebben voor het milieu vervalft. Het college kan, tot slot, bij de beoordeling of de wijziging belangrijke nadelige gevolgen kan hebben voor het milieu, niet volstaan met te wijzen op het standpunt van de wetgever dat hij de regeling in artikel 7, eerste lid, aanhef en onder d, van de Wav milieuhygiënisch aanvaardbaar acht (Kamerstukken II 2001/02, 27836, nr. 3, blz. 16). De conclusie is dat het college, in strijd met artikel 7:12, eerste lid, van de Awb, niet deugdelijk heeft gemotiveerd dat de wijziging van de inrichting geen belangrijke nadelige gevolgen voor het milieu kan hebben vanwege de toename van de ammoniakemissie die nopen tot het maken van een milieueffectrapport. De rechtbank is terecht tot hetzelfde oordeel gekomen. De betogen falen. (...)

[ECLI:NL:RVS:2017:260](#)

[Naar inhoudsopgave](#)

Waterwet

JnB2017, 130

MK ABRS, 01-02-2017, 201602930/1/A1

bestuur van het Hoogheemraadschap Amstel, Gooi en Vecht (hierna: het Waterschap), appelllant.

WATERWET. Het bestreden oordeel van de rechtbank, in de context van de rest van de uitspraak gelezen, houdt in dat het vaststellen van een relatief hoog waterpeil met het oog op natuurbescherming op zichzelf een legitiem - in overeenstemming met de Waterwet - na te streven doel is, en dat het feit dat dit kan leiden tot nadelige gevolgen bij extreme weersomstandigheden op zichzelf beschouwd niet meebrengt dat niet tot vaststelling van dit peil zou kunnen worden overgegaan. Dit standpunt kon de rechtbank op goede gronden innemen nu uit het deskundigenverslag van de STAB blijkt dat de maatregelen met betrekking tot het waterpeil uitvoerbaar zijn.

[ECLI:NL:RVS:2017:272](#)

[Naar inhoudsopgave](#)

Openbare Orde

JnB2017, 131

MK Rechtbank Oost-Brabant, 30-01-2017, SHE 16/2650

burgemeester van de gemeente Eindhoven.

Grondwet 6, 9

Gemeentewet 172 lid 2, lid 3

Wet openbare manifestaties (Wom) 1 lid 1, 8

OPENBARE ORDE EN VEILIGHEID. Islamitische conferentie in moskee.

Verweerder was niet bevoegd om op grond van artikel 172, tweede en derde lid, en artikel 172a van de Gemeentewet preventief inbreuk te maken op het recht van vergadering en betoging dat eisers uitoefenden.

De door eisers georganiseerde Islamitische conferentie moet worden aangemerkt als een uitoefening van het recht op vergadering en betoging, als beschermd door artikel 9 van de Grondwet. Door met zijn besluitvorming te verhinderen dat de uitgenodigde gastsprekers kunnen spreken en worden toegelaten tot de conferentie, heeft verweerder op ontoelaatbare wijze inbreuk gemaakt op dat recht.

Blijkens de MvT bij de Wom heeft de wetgever uitdrukkelijk afgezien van het creëren van een bevoegdheid tot preventief optreden ten aanzien van openbare manifestaties (zoals de Islamitische conferentie) op andere dan openbare plaatsen (zoals de moskee). Behoudens noodsituaties, kan er slechts repressief worden opgetreden. Het standpunt van verweerder dat met het oog op preventief optreden een aanvullende bevoegdheid ontleend kan worden aan artikelen 172, tweede en derde lid, en 172a van de Gemeentewet, is in strijd met de ratio van de uitdrukkelijke keuze van de wetgever.

[ECLI:NL:RBOBR:2017:415](https://ecli.nl/RBOBR:2017:415)

[Naar inhoudsopgave](#)

Ambtenarenrecht

JnB2017, 132

MK CRvB, 26-01-2017, 16/3073 AW, 16/3648 AW

staatssecretaris van Financiën, appellant.

ARAR 21 lid 5

Arbeidstijdenwet 1:7, 5:9

BBRA 18a

AMBTENARENRECHT. Bereik- en beschikbaarheidsdiensten vallen niet onder het bepaalde in artikel 21, vijfde lid, van het ARAR; appellant was daarom niet op grond van deze bepaling verplicht om betrokkene vrij te stellen van deze diensten.

Vanwege het bereiken van de leeftijd van 55 jaar heeft betrokkene bij brief van 11 november 2013 verzocht om vrijstelling van de bereik- en beschikbaarheidsdiensten

en tevens verzocht om een vaste toelage ter compensatie van het wegvallen van de bereik- en beschikbaarheidsdiensten. Betrokkene heeft zijn verzoek gebaseerd op artikel 21, vijfde lid, van het ARAR. Appellant heeft deze verzoeken afgewezen.

De rechtbank is van oordeel dat bereik- en beschikbaarheidsdiensten zijn aan te merken als een dienst in de zin van artikel 21, vijfde lid, van het ARAR. (...)

Bij het nader besluit dat ter uitvoering van de aangevallen uitspraak is genomen, is betrokkene vrijgesteld van het verrichten van bereik- en beschikbaarheidsdiensten. Het verzoek om compensatie van het inkomstenverlies als gevolg van de vrijstelling is afgewezen.

Raad: De vraag die partijen verdeeld houdt is of de aan betrokkene opgedragen bereik- en beschikbaarheidsdiensten zijn aan te merken als een werktijdenregeling en daarmee als een 'dienst' in de zin van artikel 21, vijfde lid, van het ARAR.

Anders dan de rechtbank beantwoordt de Raad deze vraag ontkennend. Hoewel de bereik- en beschikbaarheidsdiensten van tevoren bekend zijn gemaakt via een rooster en structureel zijn opgedragen, is geen sprake van structureel opgedragen werk.

Inroostering voor de bereik- en beschikbaarheidsdiensten brengt pas na oproeping wegens een storing of andere calamiteit - en dus slechts incidenteel - het verrichten van werk met zich mee. De buiten zijn reguliere werktijden vallende uren waarin betrokkene is ingeroosterd voor bereik- en beschikbaarheid zijn geen werktijd en kunnen niet worden aangemerkt als het verrichten van dienst. Deze uren vallen onder consignatie als bedoeld in artikel 1:7 van de Arbeidstijdenwet (ATW): een periode tussen twee opeenvolgende diensten waarin de werknemer uitsluitend verplicht is bereikbaar te zijn om in geval van onvoorziene omstandigheden op oproep zo spoedig mogelijk de bedongen arbeid te verrichten. Voor consignatie is in het ARAR geen specifieke regeling opgenomen. Een maximumleeftijd voor het mogen opdragen van consignatie is in de ATW niet bepaald. Wel is in artikel 5:9, zevende lid, van de ATW bepaald dat de arbeid tijdens consignatie aanvangt op het moment van de oproep.

Dat de bereik- en beschikbaarheidsdiensten geen werktijdenregeling zijn, blijkt ook uit artikel 18a van het Bezoldigingsbesluit Burgerlijke Rijksambtenaren 1984 (BBRA), dat ziet op de ambtenaar die zich buiten de werktijden die voor hem krachtens een werktijdenregeling als bedoeld in artikel 21 van het ARAR gelden, ingevolge een schriftelijke aanwijzing van het bevoegd gezag regelmatig of vrij regelmatig bereikbaar en beschikbaar moet houden teneinde bij oproep arbeid te gaan verrichten. Er wordt een toelage toegekend per uur bereikbaarheid en beschikbaarheid, of een vaste toelage. Indien uit de bereik- en beschikbaarheidsdienst daadwerkelijk gewerkte uren voortkomen, geldt de regeling voor overwerk zoals opgenomen in artikel 23 van het BBRA. Aan betrokkene zijn de in artikel 18a en artikel 23 van het BBRA genoemde vergoedingen ook daadwerkelijk toegekend.

Uit de overwegingen (...) volgt dat de bereik- en beschikbaarheidsdiensten niet vallen onder het bepaalde in artikel 21, vijfde lid, van het ARAR en dat appellant daarom niet op grond van deze bepaling verplicht was om betrokkene vrij te stellen van deze diensten. Omdat er overigens geen regel is die aan het opdragen aan betrokkene van bereik- en beschikbaarheidsdiensten in de weg staat, heeft appellant het verzoek om vrijstelling daarvan in redelijkheid kunnen afwijzen. Het hoger beroep slaagt en de aangevallen

uitspraak komt voor vernietiging in aanmerking. Doende wat de rechtbank zou behoren te doen, zal de Raad het beroep tegen het bestreden besluit ongegrond verklaren.

[ECLI:NL:CRVB:2017:382](https://ecli.nl/crvb/2017/382)

JnB2017, 133

MK CRvB, 19-01-2017, 16/4296 AW

staatssecretaris van Financiën.

ARAR 80 lid 1, 81 lid 1, aanhef en onder j, 82a

Ambtenarenwet (AW) 125a

DISCIPLAIRE STRAF. PLICHTSVERZUIM. Met het verwijt van de verzending van de e-mail wordt appellant in feite overtreding van artikel 125a, eerste lid, van de AW verweten. Alvorens tot bestraffing wegens die overtreding van artikel 125a, eerste lid, van de AW over te gaan, had de staatssecretaris, gelet op de dwingende formulering van artikel 82a van het ARAR, advies dienen in te winnen bij de Agfa. Nu de Agfa niet vooraf is ingeschakeld door de staatssecretaris, was de staatssecretaris niet bevoegd voor de verzending van de e-mail een straf op te leggen.

Oplegging van disciplinaire straf van verplaatsing zonder tegemoetkoming in de verplaatsingskosten wegens plichtsverzuim.

Raad: De vier door de staatssecretaris gegeven omschrijvingen houden een tweetal feitelijke gedragingen in: (1) het verzenden, in brede (ambtelijke) kring, van de e-mail van 25 april 2016 en (2) het weigeren te voldoen aan een dienstopdracht om te verschijnen op een gesprek een paar uur na de verzending van de e-mail. Appellant heeft deze twee gedragingen niet bestreden, zodat deze vast zijn komen te staan.

Ingevolge artikel 125a van de Ambtenarenwet (AW) dient de ambtenaar zich te onthouden van het openbaren van gedachten of gevoelens of van de uitoefening van het recht tot vereniging, tot vergadering en tot betoging, indien door de uitoefening van deze rechten de goede vervulling van zijn functie of de goede functionering van de openbare dienst, voor zover deze in verband staat met zijn functievervulling, niet in redelijkheid zou zijn verzekerd.

Ingevolge artikel 82a van het ARAR kan de ambtenaar niet worden gestraft wegens overtreding van artikel 125a, eerste lid, van de AW, dan nadat daarover advies is ingewonnen van de Agfa.

Nu de gedraging van verzending van de e-mail van 25 april 2014 de vrijheid van meningsuiting raakt, is de Raad met appellant van oordeel dat de functioneringsnorm vervat in artikel 125a, eerste lid, van de AW, van toepassing is. Appellant heeft in de e-mail ontegenzeggelijk zijn gedachten en gevoelens geopenbaard. Inhoud en toonzetting van de e-mail vallen in dit verband niet te scheiden. Evenmin kan worden gezegd dat de door appellant gekozen kring van geadresseerden een aspect is dat los van de bedoelde openbaring valt te zien. Toonzetting en gekozen kring van geadresseerden maken van die openbaring onlosmakelijk onderdeel uit. Met het verwijt van de verzending van de e-mail wordt appellant dus in feite overtreding van artikel 125a, eerste lid, van de AW verweten.

Alvorens tot bestraffing wegens die overtreding van artikel 125a, eerste lid, van de AW over te gaan, had de staatssecretaris, gelet op de dwingende formulering van artikel 82a van het ARAR, advies dienen in te winnen bij de Agfa. Blijkens de totstandkomingsgeschiedenis van dit artikel beoogt het bijzondere bescherming te bieden in het kader van beperking van het grondrecht van vrijheid van meningsuiting van ambtenaren, opdat door het bevoegd gezag niet lichtvaardig tot het maken van een inbreuk op de vrijheid van meningsuiting wordt overgegaan.

Nu de Agfa niet vooraf is ingeschakeld door de staatssecretaris, was de staatssecretaris niet bevoegd voor de verzending van de e-mail een straf op te leggen. Het geen gevolg geven aan de dienstopdracht hangt nauw samen met die verzending. Op zichzelf beschouwd levert deze laatste gedraging weliswaar plichtsverzuim op ten aanzien waarvan een bevoegdheid tot bestraffing bestond, maar deze enkele gedraging kan naar het oordeel van de Raad niet de mede op de e-mail gebaseerde straf dragen van verplaatsing zonder tegemoetkoming in de verplaatsingskosten.

Aangevallen uitspraak vernietigd.

[ECLI:NL:CRVB:2017:299](#)

[Naar inhoudsopgave](#)

Ziekte en arbeidsongeschiktheid

JnB2017, 134

MK Rechtbank Zeeland-West-Brabant, 16-01-2017, BRE 16/2888 WAJONG

Raad van bestuur van het Uvv, verweerder.

Wajong 1a:1, eerste lid, 2:4, eerste lid, en 3:8a, eerste lid, 8:10b lid 1

Schattingsbesluit arbeidsongeschiktheidswetten 1a

WAJONG. COMPENDIUM PARTICIPATIEWET. De rechtbank ziet onder verwijzing naar de uitspraken van 3 november 2016, [ECLI:NL:RBZWB:2016:6931](#) en [ECLI:NL:RBZWB:2016:6936](#) geen aanleiding om de methode SMBA niet in beginsel als rechtens aanvaardbaar te achten voor de beoordeling van de gezondheidstoestand van eiser ter vaststelling van zijn recht op een Wajong-uitkering. Naar het oordeel van de rechtbank heeft eisers herbeoordeling op een te vroeg moment plaatsgevonden. De rechtbank is van oordeel dat een dergelijke (lange) pauze zoals die door eiser wordt beschreven en die niet door het UWV is weersproken, niet aangemerkt kan worden als een normale onderbreking van het productieproces om de betrokkene bij te sturen zoals bedoeld in het Compendium, waar staat beschreven dat het erom gaat dat het normale productieproces zonder al te veel onderbreking door kan blijven gaan. Volgens het Compendium moet bovendien, als de conclusie luidt dat betrokkene gedurende ten minste een periode van een uur aaneengesloten kan werken, uit de onderbouwing blijken dat zeker niet binnen de periode van een uur onderbreking van het productieproces noodzakelijk is. Een dergelijke onderbouwing is door het UWV niet gegeven. De rechtbank komt dan ook tot de

conclusie dat eiser niet in staat is een periode van een uur aaneengesloten te werken, zodat het arbeidsvermogen ontbreekt.

[ECLI:NL:RBZWB:2017:257](#)

[Naar inhoudsopgave](#)

Bijstand

JnB2017, 135

MK CRvB, 24-01-2017, 15/4152 WWB

dagelijks bestuur van de Intergemeentelijke Sociale Dienst van de gemeenten Aa en Hunze, Assen en Tynaarlo.

WWB 4 aanhef en onder c ten derde, 18, 31 lid 1

BIJSTAND. MIDDELEN. Dat appellante zich niet vrij voelde om over het saldo op de rekeningen van haar minderjarige inwonende kinderen te beschikken vanwege het doel waarvoor gespaard wordt en de afspraken met haar ex-echtgenoot, is begrijpelijk, maar dat laat onverlet dat appellante er wel over kon beschikken. Na de afwijzing van de bijstand heeft appellante dat ook daadwerkelijk gedaan. Het dagelijks bestuur heeft zich terecht op het standpunt gesteld dat appellante redelijkerwijs kon beschikken over dit tegoed.

[ECLI:NL:CRVB:2017:293](#)

[Naar inhoudsopgave](#)

Volksverzekeringen

JnB2017, 136

Rechtbank Limburg, 19-01-2017, AWB/ROE 16/1115

Raad van bestuur van de Sociale Verzekeringsbank, verweerder.

AOW 8, 10, 11

AOW. PARTNERTOESLAG. INKOMSTEN. Niet ter discussie staat de terugvordering van het teveel ontvangen bedrag aan AOW-toeslag. Partijen zijn enkel verdeeld over de vraag of hier al dan niet sprake is van een incidentele stijging van inkomsten die het definitief eindigen van het recht op partnertoeslag rechtvaardigt. De rechtbank stelt voorop dat het door verweerder gevoerde beleid past binnen het wettelijk kader van artikel 8 van de AOW. Dit beleid acht de rechtbank in het algemeen ook niet onredelijk en evenmin het - arbitrair - gekozen "knikmoment" van drie maanden. Het bestreden besluit geeft vervolgens blijk van een correcte beleidstoepassing. Ongegrond beroep.

[ECLI:NL:RBLIM:2017:466](#)

[Naar inhoudsopgave](#)

Bestuursrecht overig

Belastingdienst-Toeslagen

JnB2017, 137

ABRS, 01-02-2017, 201602259/1/A2

Belastingdienst/Toeslagen.

Algemene wet inkomensafhankelijke regelingen (Awir) 18

Wet kinderopvang en kwaliteitseisen peuterspeelzalen 1.7 lid 1 aanhef en onder b

BELASTINGSDIENST/TOESLAGEN. Kinderopvangtoeslag. De Belastingdienst/Toeslagen heeft in dit geval onvoldoende gemotiveerd op grond waarvan het door het kindercentrum opgestelde overzicht van betalingen niet als bewijs van betaling van de kosten van kinderopvang kan worden aangemerkt.

(...) [Terugvordering betaalde voorschotten] kinderopvangtoeslag voor [onder meer] (...) 2012 (...).

(...) De Belastingdienst/Toeslagen heeft aan het besluit van (...) ten grondslag gelegd dat [appellante] over 2012 niet heeft aangetoond alle opvangkosten te hebben voldaan. (...)

(...) Berekeningsjaar 2012

(...) Ter staving van haar stelling dat zij het kindercentrum in 2012 contant heeft betaald, heeft [appellante] in reactie op het informatieverzoek van de Belastingdienst/Toeslagen van (...) een door het kindercentrum opgesteld "Overzicht betalingen 2012" overgelegd. In beroep heeft [appellante] de daaraan ten grondslag liggende facturen overgelegd. Op het overzicht betalingen staat een stempel van het kindercentrum. Op het overzicht is per maand vermeld welk bedrag aan [appellante] is gefactureerd en welk deel daarvan uit het voorschot van de Belastingdienst/Toeslagen is voldaan. Daarnaast is van de gestelde contante betalingen de datum en het betaalde bedrag vermeld. De contante betalingen tellen op tot € 300,00. Het totaal van de contante betalingen en de uitgekeerde voorschotten bedraagt € 11.728,00, ofwel € 2,00 minder dan de totale kosten. Dit verschil kan als een afrondingsverschil als bedoeld in de uitspraak van de Afdeling van 8 juni 2016, [ECLI:NL:RVS:2016:1610](#) worden aangemerkt en kan derhalve niet aan [appellante] worden tegengeworpen.

(...) De Belastingdienst/Toeslagen heeft zich op het standpunt gesteld dat aan het overzicht van betalingen niet de waarde kan worden gehecht die [appellante] daaraan gehecht wenst te zien, omdat zij geen kwitanties en geen bankafschriften met corresponderende bankopnamen heeft overgelegd waaruit blijkt dat de contante betalingen daadwerkelijk hebben plaatsgevonden. Ter zitting heeft de Belastingdienst/Toeslagen toegelicht dat [kindercentrum] niet als betrouwbaar bekend staat, waardoor hij twijfels heeft bij het overzicht van betalingen.

De Belastingdienst/Toeslagen heeft onvoldoende gemotiveerd op grond waarvan het overzicht van betalingen niet als bewijs van betaling van de kosten van kinderopvang kan worden aangemerkt. De stelling van de Belastingdienst/Toeslagen over de slechte reputatie van het kindercentrum is op zichzelf onvoldoende om aan het overzicht van betalingen op voorhand iedere bewijskracht te ontzeggen. De rechtbank heeft niet

onderkend dat de Belastingdienst/Toeslagen het besluit van (...) op dit punt onvoldoende heeft gemotiveerd.

De Belastingdienst/Toeslagen mag voorts niet aan [appellante] tegenwerpen dat zij geen bankafschriften heeft overgelegd die corresponderen met de door haar gestelde betalingen. Uit de bankafschriften volgt dat [appellante] steeds kort voor de dag van de gestelde betalingen een bedrag heeft opgenomen dat het bedrag van de betalingen overstijgt. Aan [appellante] mag niet worden tegengeworpen dat zij niet het exacte bedrag van de betaling heeft opgenomen. (...)

[ECLI:NL:RVS:2017:237](#)

[Naar inhoudsopgave](#)

Subsidie

JnB2017, 138

MK ABRS, 01-02-2017, 201602847/1/A2

college van burgemeester en wethouders van Maastricht.

Awb 4:34, 4:50 lid 1 aanhef en onder b

SUBSIDIE. Het bestuursorgaan heeft bij de toepassing van de bevoegdheid een subsidieverlening ten nadele van de subsidieontvanger te wijzigen beleidsruimte. Verder komt het college bij de vraag of veranderde omstandigheden of gewijzigde inzichten zich in overwegende mate tegen voortzetting of ongewijzigde voortzetting van de subsidie verzetten beoordelingsruimte toe. Daarbij is niet van belang of bij de subsidieverlening een begrotingsvoorbehoud is gemaakt. In een andere opvatting zou artikel 4:34 van de Awb, dat een bevoegdheid tot het maken van een begrotingsvoorbehoud bevat, zonder betekenis zijn. Daarnaast heeft een bestuursorgaan in een geval waarin het, zoals hier, beleids- en beoordelingsruimte heeft niet de verplichting om daarvoor beleidsregels vast te stellen. Het college hoefde i.c. dus voor het toepassen van de bevoegdheid van artikel 4:50, eerste lid, aanhef en onder b, van de Awb geen beleidsregels vast te stellen. Wel dient deugdelijk te worden gemotiveerd waarom veranderde omstandigheden of gewijzigde inzichten zich in overwegende mate tegen ongewijzigde voortzetting van de subsidie verzetten en dient de uitkomst van de belangenafweging niet onevenredig te zijn.

[ECLI:NL:RVS:2017:217](#)

JnB2017, 139

MK Rechtbank Amsterdam, 23-12-2016 (publ. 02-02-2017), AMS 14/8250

Rijksdienst voor het Cultureel Erfgoed, verweerder.

Besluit rijkssubsidiering instandhouding monumenten 2013 (Brim 2013)

Subsidieregeling instandhouding monumenten 2013 (Sim) 1 aanhef en onder a

SUBSIDIE. Afwijzing subsidieaanvraag van eiseres in het kader van het Brim 2013. De rechtbank verenigt zich met de uitleg van verweerder dat uit de

toelichting van de Sim volgt dat pastorieën, of zij nu onderdeel zijn van een cultuurhistorisch geheel al dan niet met één monument nummer of van een geheel met verschillende eigen monument nummers, altijd afzonderlijk worden beoordeeld. De afzonderlijke beoordeling van de pastorie leidt er inderdaad toe dat deze gelet op artikel 1, aanhef en onder 1 van de Sim 2013 als woonhuis moet worden aangemerkt en derhalve niet in aanmerking komt voor subsidie.

[ECLI:NL:RBAMS:2016:8710](https://ecli.nl/rbams:2016:8710)

[Naar inhoudsopgave](#)

Wet arbeid vreemdelingen

JnB2017, 140

MK ABRS, 01-02-2017, 201604779/1/V6

minister van Sociale Zaken en Werkgelegenheid.

Wet arbeid vreemdelingen (Wav) 2 lid 1

Beleidsregel boeteoplegging Wav 2015 10

WAV. Begrip ambtshandeling als bedoeld in de toelichting bij artikel 10 van de Beleidsregel boeteoplegging Wav 2015. In dit geval geen matiging boete omdat tussen laatste ambtshandeling en het insturen van het boeterapport een periode van korter dan een half jaar is verstreken.

(...) Onder ambtshandeling als bedoeld in de toelichting bij artikel 10 van de Beleidsregel dient volgens de minister te worden begrepen elke handeling die een arbeidsinspecteur in het kader van de uitoefening van die functie en het verrichten van het onderzoek naar de naleving van de voorschriften van de Wav heeft verricht, tenzij sprake is van een handeling die redelijkerwijs niet kan bijdragen aan het onderzoek. Een ambtshandeling dient verder te zijn vastgelegd in het boeterapport dan wel te blijken uit de hierbij gevoegde bijlagen. Deze uitleg is niet onjuist.

(...) De rechtbank heeft terecht overwogen dat voormelde handelingen als ambtshandelingen als bedoeld in de toelichting bij artikel 10 van de Beleidsregel moeten worden aangemerkt. De arbeidsinspecteurs hebben deze handelingen verricht in het kader van de uitoefening van hun toezichthoudende functie. Verder houden de handelingen verband met het onderzoek van de arbeidsinspecteurs naar de naleving van de voorschriften van de Wav door [appellante]. De handelingen dragen bij aan de afronding van het onderzoek en zijn in het boeterapport vastgelegd en blijken uit de bij het boeterapport gevoegde bijlagen. Het betoog van [appellante] ter zitting van de Afdeling dat het opvragen van stukken bij [bedrijf] en de ontvangst daarvan, geen voor het onderzoek noodzakelijke handelingen zijn, nu de arbeidsinspecteurs dezelfde stukken al op 12 december 2013 van medewerkers van [appellante] hadden gekregen, wordt niet gevolgd. De minister heeft terecht gesteld dat niet uit het boeterapport kan worden opgemaakt dat de arbeidsinspecteurs deze stukken al van [appellante] hadden gekregen. Ervan uitgaande dat dit wel het geval was, dan heeft de minister terecht gesteld dat bedoelde handelingen in het kader van het onderzoek in de zaak [appellante] relevant waren, nu [bedrijf] als uitlener van de vreemdelingen bij dit onderzoek was betrokken,

en de arbeidsinspecteurs met het opvragen en de ontvangst van de stukken bij [bedrijf] konden onderzoeken over welke stukken [bedrijf] beschikte.

(...) Gelet op het vorenstaande, moet ervan worden uitgegaan dat de laatste ambtshandeling van de arbeidsinspecteurs dateert van 28 juli 2014. Derhalve heeft de rechtbank terecht overwogen dat tussen die laatste ambtshandeling en het insturen van het boeterapport op 28 november 2014 een periode van korter dan een half jaar is verstreken, zodat geen aanleiding bestaat voor matiging van de boete met 25%, zoals in de toelichting bij artikel 10 van de Beleidsregel is bedoeld. (...)

[ECLI:NL:RVS:2017:265](#)

[Naar inhoudsopgave](#)

Wet Bibob

JnB2017, 141

MK ABRS, 01-02-2017, 201600344/1/A3

burgemeester van Leiden.

Wet bevordering integriteitsbeoordelingen door het openbaar bestuur (Wet Bibob) 3, 7, 8, 9

Drank- en Horecawet (DHW) 1, 3, 31

Wet op de kansspelen (Wok) 30, 30c, 30f

WET BIBOB. Intrekking drank- en horecaverunning en aanwezigheidsvergunning voor kansspelautomaten. In dit geval heeft de burgemeester zich ondanks enig tijdsverloop op het standpunt mogen stellen dat een ernstig gevaar bestaat dat de aan [appellante] verleende vergunningen mede zullen worden gebruikt om uit gepleegde strafbare feiten verkregen, op geld waardeerbare voordelen te benutten. Verwijzing naar uitspraak Afdeling van 15 juli 2015 ([ECLI:NL:RVS:2015:2226](#)) waarin is overwogen dat voordeel dat is behaald met criminele activiteiten in beginsel deel blijft uitmaken van het vermogen zolang dit niet door bijvoorbeeld een ontnemingsmaatregel aan het vermogen is onttrokken, maar dat dit niet wegneemt dat tijdsverloop onder omstandigheden dient te worden meegenomen in de beoordeling omdat het rechtstreekse verband tussen het verkregen voordeel en de benutting daarvan in de loop van de tijd kan afnemen.

[ECLI:NL:RVS:2017:223](#)

[Naar inhoudsopgave](#)

Wet openbaarheid van bestuur

JnB2017, 142

MK ABRS, 01-02-2017, 201600341/1/A3

staatssecretaris van Onderwijs, Cultuur en Wetenschap.

Wet openbaarheid van bestuur (Wob)

Wet bescherming persoonsgegevens (Wbp) 1, aanhef en onder a
Wet op het onderwijstoezicht (Wot) hoofdstuk 6a, paragraaf 2
Basisregister Onderwijs (het BRON).

WET OPENBAARHEID VAN BESTUUR. De Wob is niet van toepassing op onderhavig verzoek van appellant om gegevens opgenomen in het Basisregister Onderwijs (BRON). Met de verzochte gegevens kunnen personen worden geïdentificeerd. Onder persoonsgegeven in de bepalingen over het BRON van de Wot wordt hetzelfde verstaan als daaronder in de Wbp wordt verstaan.

(...) [Afwijzing Wob-verzoek] verzocht om digitale documenten waarin voor de periode 2010 tot en met 2014 voor leerlingen die in het voortgezet onderwijs of het voorgezet algemeen volwassenenonderwijs eindexamen gedaan hebben [nader aangegeven informatie te vinden is] (...).

Bij het [bestreden] besluit van (...) heeft de minister, thans de staatssecretaris, de afwijzing van het verzoek gehandhaafd omdat de Wob volgens hem niet van toepassing is. De informatie waarop het verzoek ziet, is opgenomen in het Basisregister Onderwijs (hierna: het BRON). (...)

De rechtbank heeft geoordeeld dat de minister het verzoek van [appellant] terecht heeft afgewezen omdat de Wob niet van toepassing is. Het BRON bevat volgens de rechtbank tot individuele personen herleidbare gegevens. Ter bescherming daarvan is een limitatieve opsomming gegeven van informatiegerechtigden. De Wot is dan ook een bijzondere openbaarmakingsregeling met een uitpuittend karakter, waarvoor de Wob dient te wijken. Gelet op het doel van het BRON en de limitatieve opsomming in de Wot, behoort [appellant] volgens de rechtbank niet tot degenen aan wie gegevens uit het BRON kunnen worden verstrekt.

(...) In de Wot is niet bepaald wat in die wet onder persoonsgegeven wordt verstaan. Met de Tweede nota van wijziging van het wetsvoorstel Wijziging van enkele onderwijswetten in verband met de invoering van persoonsgebonden nummers in het onderwijs is voorgesteld het hoofdstuk IIA. "het basisregister onderwijs" aan de Wet verzelfstandiging Informatiseringsbank toe te voegen (Kamerstukken II 2000/01, 25 282, nr. 8, blz. 30 t/m 32). De bepalingen van dat hoofdstuk over het BRON zijn met de Intrekking van de Wet verzelfstandiging Informatiseringsbank en wijziging van diverse wetten in verband met de oprichting van de Dienst Uitvoering Onderwijs zoveel mogelijk ongewijzigd overgebracht in de Wot (Kamerstukken II 2008/09, 31 944, nr. 3, blz. 6). In de Tweede nota van wijziging van het wetsvoorstel Wijziging van enkele onderwijswetten in verband met de invoering van persoonsgebonden nummers in het onderwijs is toegelicht dat op verwerking van persoonsgegevens als bedoeld in het onderhavige wetsvoorstel de Wet bescherming persoonsgegevens (hierna: de Wbp) onverkort van toepassing is en dat in deze nota van wijziging wordt aangesloten bij het begrippenkader van de Wbp (Kamerstukken II 2000/01, 25 282, nr. 8, blz. 58). Gelet hierop, gaat de Afdeling ervan uit dat onder persoonsgegeven in de bepalingen over het BRON van de Wot hetzelfde wordt verstaan als daaronder in de Wbp wordt verstaan.

Ingevolge artikel 1, aanhef en onder a, van de Wbp wordt in die wet onder persoonsgegeven verstaan: elk gegeven betreffende een geïdentificeerde of identificeerbare natuurlijke persoon. Volgens de geschiedenis van de totstandkoming van

artikel 1, aanhef en onder a, van de Wbp is een persoon identificeerbaar aan de hand van gegevens die alleen of in combinatie met andere gegevens zo kenmerkend zijn voor een bepaalde persoon dat deze daarmee kan worden geïdentificeerd. Bij deze beoordeling moeten alle middelen betrokken worden waarvan mag worden aangenomen dat zij redelijkerwijs door de verantwoordelijke dan wel enig ander persoon zijn in te zetten om die persoon te identificeren (Kamerstukken II 1997/98, 25 892, nr. 3, blz. 48). In zijn verzoek (...) heeft [appellant] verzocht om gegevens van leerlingen van het voortgezet onderwijs die in de periode van 2010 tot en met 2014 eindexamen hebben gedaan. (...)

Met de voormelde gegevens waarom [appellant] heeft verzocht - in combinatie met elkaar dan wel met gebruikmaking van middelen waarvan mag worden aangenomen dat zij redelijkerwijs door een persoon zijn in te zetten - kunnen personen worden geïdentificeerd. (...) Naar het oordeel van de Afdeling heeft het verzoek van [appellant] dan ook betrekking op persoonsgegevens in de hiervoor bedoelde zin. De rechtbank heeft derhalve met juistheid geoordeeld dat op het verzoek van [appellant] de Wob niet van toepassing is. (...)

[ECLI:NL:RVS:2017:224](#)

[Naar inhoudsopgave](#)

Wet op de rechtsbijstand

JnB2017, 143

MK ABRS, 01-02-2017, 201601414/1/A2

bestuur van de raad voor rechtsbijstand (hierna: de raad).

Algemene wet bestuursrecht (Awb) 4:21, 4:49

Wet op de rechtsbijstand (Wrb) 28, 32, 37 lid 1 aanhef en onder a lid 5

Besluit vergoedingen rechtsbijstand 2000 (Bvr 2000) 30, 39 lid 2

RECHTSBIJSTAND. Artikel 4:21, eerste lid, van de Awb, de subsidietitel, waaronder artikel 4:49, is van toepassing op de intrekking van een vastgestelde vergoeding voor verleende rechtsbijstand. Dit betekent dat de intrekking van de vergoeding slechts is toegestaan indien aan de in die bepaling neergelegde voorwaarden is voldaan.

Uit een redelijke uitleg van artikel 4:49, eerste lid, aanhef en onder b, van de Awb vloeit voort dat de raad bij toepassing van het High Trust-programma bevoegd is een reeds vastgestelde vergoeding in het nadeel van de rechtsbijstandverlener te herzien.

(...) de Afdeling [ziet] zich voor de vraag gesteld of de omstandigheid dat de toevoeging die betrekking heeft op toeslagjaar 2013 ten onrechte is verleend, tot gevolg heeft dat de raad de op basis van die toevoeging vastgestelde vergoeding mocht herzien naar nihil.

(...) Uit artikel 37, vijfde lid, van de Wrb, gelezen in samenhang met artikel 39, tweede lid, van het Bvr 2000 volgt dat de raad bevoegd is met rechtsbijstandverleners afspraken te maken die afwijken van de in het Bvr 2000 opgenomen bepalingen over de vaststelling van de vergoeding. Dit laat evenwel onverlet dat, gelet op artikel 4:21, eerste lid, van de

Awb, de subsidietitel, waaronder artikel 4:49, van toepassing is op de intrekking van een vastgestelde vergoeding. Dit betekent dat de intrekking van de vergoeding slechts is toegestaan indien aan de in die bepaling neergelegde voorwaarden is voldaan. De raad heeft zich in dit kader op het standpunt gesteld dat is voldaan aan artikel 4:49, eerste lid, aanhef en onder b, van de Awb, nu de rechtsbijstandverlener die deelneemt aan het High Trust-programma behoort te weten dat de vergoeding kan worden ingetrokken of lager kan worden vastgesteld indien bij de steekproefsgewijze controle blijkt dat een toevoeging of vergoeding ten onrechte is verstrekt en hij de zaak niet aan de helpdesk heeft voorgelegd. [appellant B] heeft deze uitleg van de raad ter zitting onderschreven en benadrukt dat haar hoger beroep er geenszins op is gericht de bevoegdheid van de raad om overeenkomstig het High Trust-programma vastgestelde vergoedingen te verlagen te betwisten.

De Afdeling is van oordeel dat uit een redelijke uitleg van artikel 4:49, eerste lid, aanhef en onder b, van de Awb voortvloeit dat de raad bij toepassing van het High Trust-programma bevoegd is een reeds vastgestelde vergoeding in het nadeel van de rechtsbijstandverlener te herzien. In dit kader is het volgende van belang.

Voor het convenant, waarin de uitgangspunten van het High Trust-programma zijn vastgelegd en die wordt gesloten met rechtsbijstandverleners, een specifieke, terzake deskundige beroepsgroep, bestaat een wettelijke basis, te weten artikel 39, tweede lid, van het Bvr 2000. Het convenant is gebaseerd op wederzijds vertrouwen en behelst een programma waar zowel de raad als de rechtsbijstandverlener die er aan deelneemt belang bij heeft. Doordat de raad de toevoegings- en de vergoedingsaanvragen van de deelnemers niet meer vooraf, maar achteraf, steekproefsgewijs controleert, verminderen de controle- en administratielasten. Dit is niet alleen in het voordeel van de raad, maar ook in het voordeel van de rechtsbijstandverlener en zijn cliënt(e), omdat, hetgeen [appellant B] ter zitting heeft bevestigd, toevoegingen en vergoedingen zonder voorafgaande controles sneller kunnen worden verstrekt en vastgesteld. Om het programma succesvol te laten zijn is van belang dat de raad erop kan vertrouwen dat de rechtsbijstandverleners met inachtneming van de regels in de Wrb beoordelen of een zaak toevoegingswaardig is en welke vergoedingen zij aanvragen. Voor zover rechtsbijstandverleners hierover twijfels hebben in een specifieke zaak, worden zij geacht de helpdesk van de raad te raadplegen. Daarbij geldt dat de raad niet terugkomt op een door de helpdesk gedane toezegging die in het voordeel is van de rechtsbijstandverlener of zijn cliënt(e), maar achteraf gezien onjuist blijkt. Verder volgt uit het convenant dat de raad een vergoeding mag intrekken of lager mag vaststellen indien bij de controle blijkt dat een toevoeging of vergoeding ten onrechte is verstrekt, tenzij de helpdesk hierover is geraadpleegd.

Door het convenant te ondertekenen, committeert de rechtsbijstandverlener zich aan de hiervoor uiteengezette uitgangspunten. Dit betekent dat hij weet en ermee instemt dat een vergoeding in zijn nadeel wordt herzien, indien hij over een zaak de helpdesk niet heeft geraadpleegd en uit de steekproefsgewijze controle achteraf blijkt dat de vergoeding te hoog is vastgesteld. In een dergelijk geval is voldaan aan artikel 4:49, eerste lid, aanhef en onder b, van de Awb en mag de raad de vastgestelde vergoeding intrekken of ten nadele van de rechtsbijstandverlener wijzigen.

Niet in geschil is dat [appellant B] de helpdesk niet heeft geraadpleegd over de vraag of voor het herzieningsverzoek dat betrekking heeft op toeslagjaar 2013 een aparte toevoeging kon worden verleend. Evenmin heeft zij de zaak op een later moment, bijvoorbeeld nadat zij de werkzaamheden had verricht en een aanvraag om een vergoeding wilde indienen, aan de helpdesk voorgelegd. Dit betekent dat, in aanmerking genomen dat geen recht bestond op een aparte toevoeging voor het toeslagjaar 2013 en diensgevolge niet op een vergoeding voor dat jaar, de raad de vastgestelde vergoeding naar nihil mocht herzien. (...)

[ECLI:NL:RVS:2017:269](#)

JnB2017, 144

MK ABRS, 01-02-2017, 201602853/1/A2

bestuur van de raad voor rechtsbijstand (de raad), appellant.

Vreemdelingenwet 2000 28 lid 1, 30

Besluit vergoedingen rechtsbijstand 2000 (Bvr) 5a

RECHTSBIJSTAND. Asielprocedure is beëindigd met toepassing van artikel 30, eerste lid, van de Vreemdelingenwet 2000. In dit geval bestond geen aanleiding voor buiten toepassing laten van artikel 5a, vierde lid, Bvr. Toepassing forfaitaire vergoeding in dit geval niet onredelijk.

(...) De raad heeft [wederpartij] bij besluit van (...) een vergoeding op basis van 14 punten toegekend voor het verlenen van rechtsbijstand in een asielprocedure (...). Een steekproefcontrole op (...) heeft de raad aanleiding gegeven deze vergoeding bij besluit van (...) lager vast te stellen, op basis van 4 punten (...).

(...)

De raad heeft aan zijn besluitvorming het volgende ten grondslag gelegd. In de asielprocedure is de cliënt van [wederpartij] overgedragen aan het Verenigd Koninkrijk nadat een beroep is gedaan op de Verordening Dublin III, waarin staat beschreven welk land verantwoordelijk is voor de behandeling van zijn asielaanvraag. De asielprocedure is daarna beëindigd met toepassing van artikel 30, eerste lid, van de Vreemdelingenwet 2000. In een dergelijk geval stelt de raad de vergoeding voor de toevoeging op basis van artikel 5a, vierde lid, van het Besluit vergoedingen rechtsbijstand 2000 (hierna: Bvr) vast op 4 punten. Volgens [wederpartij] dient de raad deze bepaling in dit geval buiten toepassing te laten, aangezien toepassing in dit geval onredelijk uitpakt, omdat, voordat een beroep werd gedaan op de Dublinverordening, de reguliere asielprocedure is doorlopen. Volgens de raad zijn de door [wederpartij] aangehaalde omstandigheden evenwel niet zo bijzonder dat geen toepassing kan worden gegeven aan artikel 5a, vierde lid, van het Bvr. (...)

(...) De raad heeft de vergoeding voor de toevoeging voor rechtsbijstand, verleend door [wederpartij], terecht met toepassing van artikel 5a, vierde lid, van het Bvr vastgesteld op basis van 4 punten. Hiertoe is van belang dat het vergoedingssysteem dat de raad hanteert een forfaitair systeem is. Het is mogelijk dat een rechtsbijstandverlener voor het voeren van een procedure die eindigt met een beroep op de Dublinverordening meer werk verricht dan de 4 uur waarvoor hij een vergoeding krijgt. Daar staat tegenover dat er gevallen zijn waarin hij minder werk verricht. Dat is inherent aan het forfaitair

systeem en gemiddeld genomen zal de vergoeding op basis van 4 punten een redelijke vergoeding zijn. [wederpartij] erkent dit ook. Verder is van belang dat het, op basis van artikel 5a, achtste lid, van het Bvr, mogelijk is een verzoek om toestemming om extra uren te besteden in te dienen bij de raad. Ingeval hij meer dan 24 uur aan een zaak besteedt, kan de rechtsbijstandverlener hiervoor, als hij hierom verzoekt, worden gecompenseerd. Dat de drempel van 24 uur relatief hoog is, is niet onredelijk, gelet op het eenvoudige karakter van de meeste zaken die eindigen met een beroep op de Dublinverordening en de totale omvang van het aantal verzoeken dat de raad dient af te handelen. (...)

[ECLI:NL:RVS:2017:216](#)

JnB2017, 145

MK ABRS, 01-02-2017, 201601795/1/A2

bestuur van de raad voor rechtsbijstand (hierna: de raad), appellant.

Besluit vergoedingen rechtsbijstand 2000 (Bvr) 18 lid 1, 19

RECHTSBIJSTAND. Het horen van een verdachte door de officier van justitie, met het oog op het uitvaardigen van een strafbeschikking, is aan te merken als een behandeling in rechte als bedoeld in artikel 19 van het Bvr.

[ECLI:NL:RVS:2017:226](#)

[Naar inhoudsopgave](#)

Vreemdelingenrecht

Regulier

JnB2017, 146

MK Rechtbank Den Haag, zittingsplaats 's-Hertogenbosch, 26-01-2017, AWB 16/10014

staatssecretaris van Veiligheid en Justitie.

Vw 2000 2c

Richtlijn 2011/98/EU 10

REGULIER. Verweerder heeft onvoldoende inzichtelijk gemaakt hoe het legesbedrag van € 5.116,- is gerelateerd aan de behandeling van de aanvraag tot erkenning als referent voor het verblijfsdoel "arbeid".

Eiseres (een B.V.) heeft een aanvraag tot erkenning als referent voor het verblijfsdoel "arbeid" ingediend. Deze aanvraag is ingewilligd. Voor de afdoening van deze aanvraag heeft eiseres een bedrag van € 5.116,- aan leges betaald. Eiseres heeft betoogd dat verweerder, gelet op artikel 10 van de single permit-richtlijn, in het geheel geen leges had mogen heffen. Ook heeft eiseres betoogd dat verweerder zich ten onrechte op het standpunt heeft gesteld dat de hoogte van het legesbedrag niet in strijd is met het nationaalrechtelijke evenredigheidsbeginsel, artikel 10 van de single permit-richtlijn en het Unierechtelijk evenredigheidsbeginsel.

Single permit-richtlijn en Unierechtelijk evenredigheidsbeginsel

Naar het oordeel van de rechtbank is de single permit-richtlijn niet van toepassing in deze zaak. Zoals uit de considerans bij deze richtlijn blijkt, heeft de richtlijn betrekking op het invoeren van een enkele aanvraagprocedure die leidt tot een gecombineerde vergunning voor verblijf en arbeid (GVVA) en worden procedurevoorschriften vastgesteld voor het behandelen van een aanvraag voor een GVVA. Ook wordt een pakket aan rechten vastgelegd voor werknemers van derde landen die legaal in een lidstaat verblijven. De tekst van de considerans en de artikelen van de richtlijn geven geen aanknopingspunten voor het oordeel dat de richtlijn ook van toepassing is op de procedure tot erkenning als referent van de werkgever van de vreemdelingen die een GVVA voor verblijf als kennismigrant aanvragen. Omdat de single permit-richtlijn niet van toepassing is in deze zaak, kan het betoog van eiseres dat in het geheel geen leges hadden mogen worden geheven of dat het legesbedrag te hoog is, niet worden gevolgd. Reeds omdat er geen andere aanknopingspunten zijn met het Unierecht is het bestreden besluit niet in strijd met het Unierechtelijk evenredigheidsbeginsel.

Nationaalrechtelijke evenredigheidsbeginsel

Verweerder heeft in het bestreden besluit over de evenredigheid van het legesbedrag voor het referentschap vermeld dat het streven is om de leges zoveel als mogelijk kostendekkend te maken en dat het bij de vaststelling van de hoogte van de leges gaat om een combinatie van kostprijs en beleidsmatige motieven, al naargelang het verblijfsdoel. Verweerder heeft ook vermeld dat bij de kosten kan worden gedacht aan kosten die strikt genomen gemaakt moeten worden voor een aanvraag van een verblijfsvergunning en verder aan kosten om legalisatie van documenten of, zoals in dit geval, de kosten van de procedure tot erkenning als referent. De werkzaamheden die verweerder bij een aanvraag tot erkenning als referent verricht zijn o.m. het verzamelen van informatie bij de KvK, een openbare orde check, nagaan of de werkgever solvabel is en nagaan of er boetes zijn opgelegd. Vervolgens wordt getoetst aan de specifieke voorwaarden voor erkenning als referent. Ter zitting heeft verweerder nog toegelicht dat verweerder iedere drie jaar een meting uitvoert o.m. naar de daadwerkelijke kosten van aanvragen bij de IND en dat deze meting pas eind 2016 plaatsvindt. Verder heeft verweerder echter geen inzicht kunnen geven in de concrete opbouw van het legesbedrag en heeft hij gesteld dat ook beleidsmatige motieven bij de hoogte van de leges een rol spelen, maar dat hij niet precies weet welk deel van het legesbedrag de kosten betreft en welk deel beleidsmatige motieven betreft. Met dit alles heeft verweerder naar het oordeel van de rechtbank onvoldoende inzichtelijk gemaakt hoe het in deze procedure aan de orde zijnde legesbedrag van € 5.116,- is gerelateerd aan de behandeling van de aanvraag tot erkenning als referent. Dat eerst eind 2016 metingen zouden worden verricht en daardoor geen gegevens voorhanden zijn om de kostprijs te onderbouwen, komt voor rekening en risico van verweerder en betekent niet dat verweerder geen inzicht hoeft te geven in de kostendekkendheid en de opbouw van het legesbedrag. Dit betekent dat het bestreden besluit op dit punt onvoldoende is gemotiveerd. Het beroep is gegrond.

[ECLI:NL:RBDHA:2017:930](https://ecli.nl/RBDHA:2017:930)

[Naar inhoudsopgave](#)

Asiel

JnB2017, 147

MK ABRS, 01-02-2017, 201607902/1/V2

staatssecretaris van Veiligheid en Justitie.

Vw 2000 30b lid 1 b, lid 2

Vb 2000 3.105ba

VV 2000 3.37f

ASIEL. Marokko. Veilig land van herkomst. Eisen aan bronnenonderzoek.

In deze uitspraak gaat de Afdeling, gelet op de grieven, in het bijzonder in op de informatiebronnen, die de staatssecretaris moet betrekken bij zijn beoordeling of een land een veilig land van herkomst is. Wat de Afdeling overweegt over het onderzoek van de staatssecretaris en de gebruikte informatiebronnen is ook van belang voor vreemdelingen uit andere landen dan Marokko die zijn aangewezen als veilig land van herkomst.

[...] Samenvattend wordt overwogen dat de rechtbank dus terecht heeft geoordeeld dat het onderzoek van de staatssecretaris in het kader van de aanwijzing van een land als veilig land inzichtelijk moet zijn. De staatssecretaris zal duidelijk moeten uitleggen op welke bronnen hij zijn aanwijzing heeft gebaseerd en hij moet die ook alle vermelden. Op die manier is gewaarborgd dat een vreemdeling daartegen in rechte kan opkomen, en dat de bestuursrechter de aanwijzing indringend en grondig kan toetsen (zie de uitspraak van de Afdeling van 14 september 2016 [[ECLI:NL:RVS:2016:2474](#)] en de uitspraak van de Afdeling van 15 november 2016, [[ECLI:NL:RVS:2016:3010](#)]). Het is echter niet zo dat de staatssecretaris een land alleen als veilig land kan aanwijzen als bepaalde bronnen beschikbaar zijn. De wet- en regelgeving schrijft niet voor welke bronnen wel, en welke de staatssecretaris niet bij zijn aanwijzing kan betrekken. Wel is vereist dat die bronnen gezaghebbend, onafhankelijk en objectief zijn.

[ECLI:NL:RVS:2017:209](#)

JnB2017, 148

MK ABRS, 01-02-2017, 201606592/1/V2

staatssecretaris van Veiligheid en Justitie.

Richtlijn 2005/85/EG 30

Richtlijn 2013/32/EU 31, 36, 37

Vw 2000 30b lid 1 b, lid 2

Vb 2000 3.105ba, 3.106b, 3.109ca

VV 2000 3.37f

ASIEL. Marokko. Veilig land van herkomst. Mogelijkheid maken uitzondering voor groepen.

In deze uitspraak gaat de Afdeling [...] in het bijzonder in op de uitzondering die de staatssecretaris bij de aanwijzing heeft gemaakt voor LHBT's. Wat de Afdeling overweegt over het uitzonderen van één of meer groepen is ook van belang voor vreemdelingen die, zoals de vreemdeling in deze uitspraak, niet behoren tot een dergelijke groep en voor vreemdelingen uit andere landen dan Marokko die zijn aangewezen als veilig land van

herkomst en waarvoor de staatssecretaris een vergelijkbare uitzondering heeft gemaakt. [...] Samenvattend, de Afdeling sluit met het voorgaande aan bij de conclusie van de staatsraad advocaat-generaal dat het mogelijk is om een land als veilig land van herkomst aan te wijzen met een uitzondering voor één of meer groepen. Uit het enkele niet opnemen in de huidige Procedurerichtlijn van een met artikel 30, eerste en derde lid, van de oude Procedurerichtlijn overeenkomende bepaling die voorziet in de uitdrukkelijke mogelijkheid om een land als veilig land van herkomst aan te wijzen voor een specifieke groep, kan niet worden afgeleid dat een aanwijzing van een land als veilig land van herkomst met een uitzondering voor een bepaalde groep in strijd is met de huidige Procedurerichtlijn. Dat in de Vw 2000, noch in het Vb 2000 en het VV 2000 uitdrukkelijk is voorzien in de mogelijkheid dat een land als veilig land van herkomst wordt aangewezen met een uitzondering voor een groep leidt niet tot een ander oordeel. Zoals ook de staatsraad advocaat-generaal heeft opgemerkt in punt 4.15 van zijn conclusie werkt de gemaakte uitzondering in procedureel opzicht begunstigend voor vreemdelingen die behoren tot de uitgezonderde groep, zodat daarvoor geen uitdrukkelijke wettelijke grondslag nodig is.

[ECLI:NL:RVS:2017:210](#)

JnB2017, 149

Rechtbank Den Haag, zittingsplaats Middelburg, 19-01-2017, AWB 16/29328

staatssecretaris van Veiligheid en Justitie.

Vw 2000 30a lid 1 c

ASIEL. Verenigde Arabische Emiraten. Veilig derde land. Verweerder heeft niet deugdelijk gemotiveerd dat ten aanzien van de VAE is voldaan aan de voorwaarde die is gesteld in artikel 3.106a, eerste lid, aanhef en onder e, van het Vb.

Verweerder heeft zich eerst ter zitting op het standpunt gesteld dat voor een vluchteling in de VAE de mogelijkheid bestaat om feitelijke bescherming te ontvangen en dat dit afdoende bescherming is overeenkomstig het Vluchtelingenverdrag. In de VAE is sprake van een samenwerkingsverband tussen de UNHCR en de autoriteiten, waarbij de UNHCR de vluchtelingenstatus toekent en – met het verbod op refoulement – de autoriteiten de feitelijke bescherming verlenen. Anders dan verweerder heeft betoogd, kan daarmee niet worden onderbouwd dat de vreemdeling, indien hij als vluchteling wordt erkend, ook bescherming ontvangt overeenkomstig het Vluchtelingenverdrag. Uit de rapportage van de Hoge Commissaris voor de Vluchtelingen van juni 2012 kan wel worden afgeleid dat de UNHCR in de VAE is belast met statusdeterminatie, maar daarin staat ook vermeld dat vluchtelingen en bij de UNHCR geregistreerde asielzoekers vallen onder de nationale immigratiewetten. Dat betekent volgens dit rapport dat ‘*work sponsorship*’ een essentiële voorwaarde is voor verblijfsrecht en dat uitzetting mogelijk is wanneer daaraan niet wordt voldaan. In het rapport van het USDOS van 27 februari 2014 en ook in het rapport van het USDOS van 13 april 2016 (waarnaar deze rechtbank, zittingsplaats Middelburg, in haar uitspraak van 9 december 2016 heeft verwezen) staat vermeld dat de regering niet formeel de vluchtelingenstatus of asiel verleende aan vreemdelingen die bescherming zochten, maar dat hen tijdelijk verblijf werd toegestaan totdat de UNHCR

een oplossing had gevonden. In het rapport van USDOS van 13 april 2016 is hieraan nog toegevoegd dat veelal hervestiging in een ander land als oplossing werd gezien. De rechtbank betreft bij dit oordeel ook het feit dat de bescherming die vluchtelingen in de VAE volgens verweerder feitelijk gezien wel krijgen niet wordt geboden door de staat, maar door de UNHCR. De UNHCR is niet gelijk te stellen aan de VAE. Bovendien ziet geen van de door verweerder aangehaalde rapporten op de situatie van eiser als staatloze Palestijn. Ook het standpunt van verweerder dat eiser is geboren in de VAE, daar zijn gehele leven probleemloos heeft gewoond en dat hij daar zal worden weder toegelaten, is geen toereikende beantwoording van de vraag die hier aan de orde is. Die kwestie kan eerst een rol spelen bij de beoordeling of de vreemdeling een band heeft met het derde land, overeenkomstig het tweede en derde lid, van artikel 3.106a van het Vb. Daaraan dient vooraf te gaan of aan alle voorwaarden, genoemd in het eerste lid van deze bepaling is voldaan.

De slotsom is dat verweerder niet deugdelijk heeft gemotiveerd dat ten aanzien van de VAE is voldaan aan de voorwaarde die is gesteld in artikel 3.106a, eerste lid, aanhef en onder e, van het Vb.

[ECLI:NL:RBDHA:2017:465](https://ecli.nl/RBDHA:2017:465)

[Naar inhoudsopgave](#)

Richtlijnen en verordeningen

JnB2017, 150

MK ABRS, 27-01-2017, 201606132/1/V1

staatssecretaris van Veiligheid en Justitie.

Vb 2000 3.73 lid 1 a

Richtlijn 2003/86/EG

REGULIER. Mvv voor verblijf als familie- of gezinslid. Inkomensvereiste. Uit de jurisprudentie van het Hof van Justitie – zoals bijvoorbeeld het arrest Chakroun [Hof van Justitie van 4 maart 2010, [ECLI:EU:C:2010:117](https://ecli.eu:C:2010:117)], punt 48, en het arrest van 21 april 2016, Khachab, [ECLI:EU:C:2016:285](https://ecli.eu:C:2016:285), punt 43 – valt, anders dan de rechtbank in navolging van de staatssecretaris heeft geconcludeerd, niet af te leiden dat het vereiste van een individuele beoordeling geen rol speelt bij de weigering van een mvv vanwege het niet zelfstandig beschikken over voldoende middelen van bestaan als bedoeld in artikel 3.73, eerste lid, aanhef en onder a, van het Vb 2000.

[ECLI:NL:RVS:2017:208](https://ecli.nl:RVS:2017:208)

JnB2017, 151

Rechtbank Den Haag, zittingsplaats Haarlem, 23-01-2017, AWB 16/26611

staatssecretaris van Veiligheid en Justitie.

Richtlijn 2013/32/EU 31 lid 3

Verordening 604/2013 2, 20 lid 1, 22 lid 1 lid 7, 23 lid 2 lid 3, 25 lid 1 lid 2, 26 lid 1, 29 lid 1 lid 2

Verordening (EG) Nr. 1560/2003 5 lid 2

DUBLINVERORDENING. Prejudiciële vragen over de uitleg van artikel 5, tweede lid, Uitvoeringsverordening. Termijnen bij verzoek om heroverweging.

(1) Dient de aangezochte lidstaat, gelet op het doel, de inhoud en de strekking van de Dublinverordening en de Procedurerichtlijn, binnen twee weken te reageren op het verzoek om heroverweging zoals opgenomen in artikel 5, tweede lid, Uitvoeringsverordening?

Uitvoeringsverordening?

(2) Indien het antwoord op de eerste vraag ontkennend luidt, geldt dan, gelet op de laatste zin van artikel 5, tweede lid, Uitvoeringsverordening, de termijn van maximaal één maand zoals is aangegeven in artikel 20, eerste lid, onder b, van de Verordening 343/2003 (thans artikel 25, eerste lid, van de Dublinverordening)?

(3) Indien het antwoord op de eerste en tweede vraag ontkennend luidt, heeft de aangezochte lidstaat, vanwege het woord "beijvert" in artikel 5, tweede lid, Uitvoeringsverordening, een redelijke termijn om op het verzoek tot heroverweging te reageren?

(4) Indien inderdaad sprake is van een redelijke termijn waarbinnen de aangezochte lidstaat op grond van artikel 5, tweede lid, Uitvoeringsverordening op het heroverwegingsverzoek dient te reageren, is dan, zoals in het onderhavige geval, na verloop van **ruim zes maanden** nog wel sprake van een redelijke termijn? Indien het antwoord op deze vraag ontkennend luidt, wat heeft dan wel als redelijke termijn te gelden?

(5) Welke consequentie dient eraan te worden verbonden indien de aangezochte lidstaat niet binnen twee weken, een maand, dan wel een redelijke termijn, reageert op het verzoek om heroverweging? Is de verzoekende lidstaat dan verantwoordelijk voor de inhoudelijke beoordeling van het asielverzoek van de vreemdeling of de aangezochte lidstaat?

(6) Indien ervan dient te worden uitgegaan dat de aangezochte lidstaat verantwoordelijk wordt voor de inhoudelijke behandeling van het asielverzoek vanwege het niet tijdig reageren op het verzoek om heroverweging zoals bedoeld in artikel 5, tweede lid, Uitvoeringsverordening, binnen welke termijn dient de verzoekende lidstaat, in het onderhavige geval verweerder, dit dan aan de vreemdeling kenbaar te maken?

[ECLI:NL:RBDHA:2017:873](https://eur-lex.europa.eu/eli/nl/rbdha/2017/873)

[Naar inhoudsopgave](#)

Vreemdelingenbewaring

JnB2017, 152

Rechtbank Den Haag, zittingsplaats Zwolle, 09-01-2017 (publ. 03-02-2017), NL16.4027

staatssecretaris van Veiligheid en Justitie.

Vw 2000 59a lid 1

VREEMDELINGENBEWARING. Van collectieve toepassing van de maatregel van bewaring is in dit geval niet gebleken.

Ingevolge artikel 4 van het Protocol is collectieve uitzetting van vreemdelingen verboden. Niet in geschil is dat de nu voorliggende casus niet ziet op collectieve uitzetting van vreemdelingen, maar eiser betoogt terecht dat, indien een maatregel van bewaring collectief zou worden toegepast teneinde collectieve uitzetting voor te bereiden, het verbod dat is neergelegd in artikel 4 van het Protocol op die collectieve toepassing van een maatregel van toepassing kan zijn. De rechtbank wijst in dat verband onder meer op paragraaf 59 van de uitspraak *Conka v. Belgium* [EHRM van 5 februari 2002, Appliation no. [51564/99](#)], waarin het EHRM oordeelt: "The Court reiterates its case-law whereby collective expulsion [...] is to be understood as any measure compelling aliens, as a group, to leave a country [...]".

De rechtbank stelt echter vast dat van de collectieve toepassing van een maatregel van bewaring met het oog op de uitzetting niet is gebleken. Anders dan in de zaak *Conka v. Belgium* is eiser niet als lid van een groep gevraagd (al dan niet onder valse voorwendselen) zich op een bepaald tijdstip te melden bij de autoriteiten, en is de maatregel toegepast op grond van feiten en omstandigheden die op hem persoonlijk zien. Voorts is hij in de gelegenheid gesteld zich over de op te leggen maatregel uit te laten en daartegen een rechtsmiddel aan te wenden. Het enkele gegeven dat uit de hiervoor genoemde brieven blijkt dat verweerder voornemens is vreemdelingenbewaring vooral toe te passen overlastgevende asielzoekers (afkomstig uit veilige landen van herkomst of op wie de Dublinverordening van toepassing is), betekent voorts niet dat die maatregel daarmee collectief wordt toegepast, reeds omdat elk individueel geval wordt gezien op zijn individuele merites.

[ECLI:NL:RBDHA:2017:640](#)

[Naar inhoudsopgave](#)